

SETMANARI IL·LUSTRAT DE LITERATURA NOVA I ANUNCIIS

Dedicat ab preferència al desenvolupament de la vida teatral de Catalunya

SURT LOS DISSAPTES

Director: D. JOAN BRU SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, según.
Bussó a la escala.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. . . » 2 »
Extranjer y
Ultramar. . . » 10 l' any.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent. . . . 0'10 Ptas.
» atrassat. . . . 0'15 »
» » pera
los no suscrits. . . . 0'20 »

NARCÍS OLLER

Lo retrato que avuy honra la primera plana d' aquest número es lo del distingit y conegut novelista catalá D. Narcís Oller, l' autor de *La papallona*, *Notas de color*, *Croquis del natural*, *Vilaniu* y *La febre d' or* gloria totas ellas de nostra literatura.

Inútil creyém fer avuy un estudi de tan reputat autor, ja que sa popularitat nos faria recaurer en repeticions sobradament conegudas de tots los amants de la literatura patria.

Per aquest motiu nos concretém al cumpliment desitjat de temps ha, de inclurlo en la galeria dels retratos, que venim publicant, de las principals figuras que á tan alt lloch han colocat nostre renaixement artístich catalá.

X.

NARCÍS OLLER M. DRAGAS

aquell any, s' escaygué en la mateixa diada de Pascua, venint d' aquí que aquella vegada la propina prengué el nom de la mona.

En Xeco y 'n Xico, que tots dos havian participat la seva part corresponent, no feyan més que explicar als seus companys de cuadro la gran broma que 'ls dos farian, puig havian convingut en fer vaca per anar á *reventar* la mona á cal Rabaquets.

Era á cal Rabaquets, uns barracons que ab honors de taberna, fonda y sarau hi havia als aforas de la població, á l' altra part de la riera.

Allá estavan en Xeco y en Xico á las set del vespre del dillúns de Pascua, cridant, ribent y atipantse fins á la gola. No obstant, la xirinola, que havia comensat ab desbordament de alegria, doná prompte senyal de no acabar de la mateixa manera. A n' en Xeco se li havia fet fonedissa la bota: aixó l' omplia de quimera.

— Un gal, deya ell, que ahir mateix vareig comprarlo nou, y ab tres porrons de xiro del Priorat que hi tenia! Creume, Xico, que si sabia 'l maco que m' ha pres per quill, demá á aquesta hora ja li cantaban las absoltas.

— No t' hi enfundis, Xeco, tem vingut aquí per divertirnos y hem de completar la festa. No vulguis sanch. Per la meva part puch assegurar-te que més m' estimaria ballar aquesta polca qu' are tocan, que perdre una enrabiada. Y á fe, afegi en Xico, que hi reparat que entravan al *salon* unas mosquitas barbianas d' aquellas ab agulla al devant y massos al darrera, que 'm sembla que 'ns divertiriam bona cosa.

Aixís fou en efecte. Al cap de poch rato abdos a n'ichs

Article premiat en l' Onse Petit Concurs de

LO TEATRO REGIONAL

UNA XIRINOLA

Era costum de l' amo de la casa, regalar per la festa del seu Sant patró, una bona propina als carreters y cotxeros que tenia al seu servey. La festa del Sant,

se trovavan dintre 'l barracon de ball, y al só d' un piano de maneta, ballavan uns xotis y unas mazurcas que feyan fredat.

Pero estava escrit que la broma no podia acabar santament. ¿Qué havia passat entre 'ls dos amichs?

A punt fíco no podria assegurar-se; lo fet és que 'ls dos surtiren del salon ab accitut poch, tranquilisadora y que després d' haver caminat un rato, trovant-se en un lloch ahont ningú podia veurels, entaularen lo següent diàlech:

- ¿Estém be aqui?
- Me sembla que estém al pelo.
- Donchs comensa.
- No; vetaqui, jo més m' estimaria acabar pel comensament.

—Siga de la conformitat que vulgas; pero entent que per ballar tu y jo ab aquella mosquita del bigoti, es massa poca la terra del món y un dels dos hi fem nosa.

—Tet, lo mateix volia advertirte, respecte á aquella vaporosa dels pan y toros, y tingas entès també, que estrell decidit á fe una mala postura á aquell que se 'n fassi llenguas.

—Retira las tremendas, que no t' escauhen.

—Fray, ne 'm rebreguis lo decoro, que m' estich fent espurnas.

—Mal dolor de ventre 't comprometi!

—A mi aixó, Canyellas! ¡Aixis en los dias de la teva infancia t' haguessin nudrit ab cuctas de serp y munyecas de serraduras!

Fins aquí y més enllá arrivaren las malediccions y paraulas lletjas, ditas al sol objecte d' exesperar l' un á l' altre. En Xeco sigué més amatent que 'l seu contrincant en fer petar las mollas d' una sevillana, doná un pas endevant, aclucá 'ls ulls y entrantli l' cypa pel ventre li feu surtir pel costat esquerra.

En Xico exhalá un ¡ay! esgarriós, aixecá 'ls brassos y caygué aplomat entre un bassal de sanch.

Tancá 'n Xeco l' escuradents y amagantsel altra volta entre 'ls plechs de la faixa, anava dibent ab tota calma:

—Ves que 't sembla de la manera que ho apanyo. Vamos, aixecat y anemsen á acabá 'ls xotis. ¿Que no 't mous? Vaja, home, ¿qué fas?

En Xico no 's movia. Lo seu company s' ajupí, li feu vellugá 'l cap y senti que de sa gorja surtian uns rouchs apagats, com los de l' agonia.

—Xico! Xico! cridá, tu no estás bó, á tu t' ha agafat alguna cosa!

Palpá 'l cos del ferit... ¡horror! á terra hi havia un mar de sanch y encare n' hi anava eixint á doll del ventre.

—Válgam Deu nostre Senyor! Si l' hauré mort! Xico! Xico! Home, al menos si ets mort, digamho y treume d' angunia.

Pero 'n Xico no contestava ni dava senyals de vida.

—Mare de Deu! l' hauré matat! Qué dirán á la cuadro quan sápigam qu' hem acabat tant malament la broma! Ah! no, no; tots dos hem vingut y tots dos nos entornarem. Jo 't portaré á cal metje, ó al cementiri, allá ahont més t' estimis, carinyo del meu cor, y á mi que 'm castiguin, que 'm dongan cadena de presiri y mort per la vida!

Y bó y plorant agafá al seu amich carregantsel á collibé, ab molt cuydado.

La nit era serena; la lluna brillava plena en l' ampla volta del estrellat firmament; sols feya despacible aquella hora un aire casi gelat que blincava rumorós las canyas y pollanchs propers á la riera. Per la riera era necessariament l' haver de passar per poder entrar á la població 'n Xeco carregat ab lo seu amich. Feya algunas horas que l' havian atravessada, alashoras estava seca, mentres qu' are baixava un doll d' aygua que feya por. Però no hi havia remey, tenia que passar, l' estat del seu amich, per si es que encara li quedava vida, no consentia dilació de temps. Aixis sens descar-

regar-se del ferit, s' arrebuassá las calsas com pogué y 's ficá á l' aygua. A manera que avansanva endins, l' aygua aná pujant: primer li arrivá als genolls, després á mitx cos y desseguida al pit...

En Xeco no podia dar ja un pas; sentia 'l remor com de mil impetuosos torrents que 's llensessin en aquell pahorós mar que se 'l endnya junt ab lo seu amich, qui respirava are igual que llaytant ab las ansias de la mort.

¡Y l' aygua anava pujant!

Per fi sas camas flaquejaren, sa pensa quedá enfosquida... ¡sols senti com la forsa de l' aygua 'ls rebatia, arrastrantlos aprés en son curs la vertiginosa corrent!

L' endemá 'n Xeco y 'n Xico arrivaren tart á la Cuadra, estavan cruixits, garrotejats: ¡deixeus de dormir tota una nit sobre 'ls palets de la riera!

En Xico portava encara las calsas, la brusa y la camisa xops de vi, y al desferse la faixa se la trová esqueixada, cayentli d' entre 'ls plechs la bota de 'n Xeco, qu' ell li havia amagada per ferlo bobejar, tota escorreguda y esbotzada. Sols en ella havia interessat la gani- vetada.

Y en quant á 'n Xeco, 's feya creus al pensar que havia pres per l' aygua 'l clar de lluna, y per brugit de la corrent lo remor del aire que blincava las canyas y pollanchs; jurant y perjurant que la mona més furibunda del seu recort, havia sigut la mona de la mona de Pasqua.

JOAN RIVAS PUIGVERT.

UNA PRESENTACIÓ

¡Oh! La etiqueta. Reparín quina elegancia y quin chick.

LA GLORIA

Ves rodolant, mortal, ab febre ves caminant per eixa vida que en aquest mon de cor de gebra tot es mentida.

Si vas cercant un brot de gloria bebent lo fel qu' es la migransa, no 't valdrá pas dins la memoria boja esperansa.

Tonta ambició, la flamarada de ton desitx farà potenta, ves rodolant ab ta aternada bullent y ardenta.

Veste perdent, sofreix la pena del desengany que 'l mon t' envia; no trenquis may eixa cadena, gosa y somnia.

¡Boja il-lusió!... sols en ta pensa cota, mortal, tanta delicia...

¡la gloria vols, quan ja comensa per ser ficticia!

J. AYNÉ RABELL

Teatro Catalá

MARTA.—Drama en un acte, en vers, original de D. Joan Garriga. Estrenat la nit del 10, en lo teatro Café del Centro, de Badalona.

Es un quadret dramàtic que reuneix condicions recomanables, tan per son fondo com per sa forma, denotant possehir, son autor, dots dignes dels aplausos que 'l públich li dedicà aquest dia, fins á cridarlo á la escena.

ANIBAL.—Monòlech, en vers, original de D. Pere Grané. Estrenat la nit del 17, en lo mateix local que l' anterior.

Basat en la històrica figura del mateix personatge que dú son nom, entra de plé aquest monòlech, en lo género tràgich, describint sos principals fets ab valents endecassílabs. Lo Sr. Sitjá l' interpretà á conciencia, essent aplaudit y demanat junt ab l' autor.

LO LLICENCIAT.—Monòlech, en vers, original de D. Joan Garriga. Estrenat lo 18, en lo mateix local que 'ls anteriors.

De efectes altament dramàtichs está adornat aquest treball, contenint ademés versificació fluida y correcta. Lo desempenyo á càrrech del Sr. Verdú sigué inmillorable. L' autor fou demanat ab insistència.

J. P.

LOS DOS ANGELÉS

La mort de la vida
es la vida de la mort.

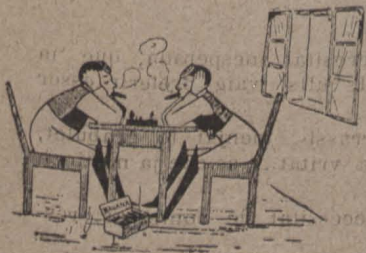
Dins de cambra no molt rica
hi ha de jonch un xich bressol.
Si blanquetas son las puntas,
que l' enrotllan de pertot,
tant las que com dossier brandan,
com las que hi ha en lo llensol,
mes blanqueta n' es la cara
d' un nin ros com un fl d' or
que ab la vista mitj ficsada
ou playavera cansó
de sa mare, que ab veu baixa
mitj gromxant aquell bressol,
tot cantant segueix ab febre
lo fatich del infantó.

Al capsal d' aquell sagrari
qu' es resguard de tresor,
hi ha dos ángels que contrastan
per lo dinstint de expressió
que cada ha ben clar ensenya
sols ficsantse en son entorn.
L' un, tot blanch, ple de vivesa,
ab la má dessobre 'l cor
del nin ros que fatigreja
en lo fons d' aquell bressol;
va dantli sas alenadas
qu' el revifan cada cop.
L' altre, no, fret, impassible,
de tan negre fins fa por;
de rehull se mira al altre,
y al notar com aquell vol
alenant donar la vida
al pobret del infantó,
agatxantse la má allarga
per palpar també son cor;
y frenètic du al altre:
—Mes no 't cansis que 's ja mort.
—Oh no encara!—L' hi contesta:
—Jo de vida l' ángel soch,
y menys vegi qu' esbategui
d' aquest nin lo tendre cor;
faré via en ma encomanda
alenantlo ab tant de foeh;
sens deixar-lo ni una estona
fins passar la vall del mon.
—Es en va ja donchs que 't cansis,
ángel soch jo de la mort,
y faré jo tot quan puga
per glassar del tot son cor
—Vols lluytar? Lluytém á l' hora.
—Donchs lluytém si tant ho vols.
Tu alenejal tant com pugas.
—Guanyi donchs aquí l' mes fort.

Comensa llavors la lluyta,
L' ángel de vida ab tot cor,
ab famesa al nin alena
refredant s' alé l' de mort.
Una hora ha durat la brega,
somriu lo nin alguns cops,
sa mare bressa que bressa
contemplant lo seu tresor.
A la fi los ulls s' entelan
del pobret del infantó:
Sa mare que ho veu esclata
ab jemech esgarrifós,
com á folla l' cap masega
rebrengantlo ab sos petons;

L' ángel negre al fi guanyaba:
Dins lo bres... restaba un mórt.

PERE REIG FIOLE

Un grabulet

.....Y mentres me passejava pe 'l Port ab tota calma contemplant la càrrega y descàrrega dels barcos y respirant la brisa del Mediterrà...

—Deu lo quart, senyor, me digué ab veu avinada y accent tortosí. Y donchs, que 'm dia, está content del meu últim envió? Un xich novell, pero agradable al paladar, vritat?

—Aixís! aixís! vaig dir sense entusiasmarme. Podia passar arrejat ab aiga, pero ab bastanta aiga...

Y vaig anyadir depressa, pera variar de conversa:

—Y qué fá vosté per Barcelona, senyor Baucells?

—He vingut, ab lo meu antich consoci Mariano Torrembó, per passar las festas de Pasqua. Los negocis han sigut bastant bons: hi ha hagut molt raim, aquest any, molt! y bó! Donchs be 'ns tenim de gstreuer. La vida es curta, y jo, penso que, quan s' ha trevallat de ferm, convé dorarse algun hora bonal.

—Li apruvo. ¡Pero cóm es que 's passeja tot sol?

—Perque, desde aquest demati, qu' estich renyit de mort ab en Torrembó. Ah! caçalla! Un company ve vint anys, un amich, portarse com ha fet! No 's pot ficar de ningú! Redeu! No 's pot ficar de ningú!

Tenia un aspecte de indignació, tan malhumorat que m' hi cregut que hi havia entremixt alguna historia de dona, alguna traició de la persona estimada.

—A veurer, li he dit: assentemse en aquets taulons y contim lo que ha passat.

—Ab molt gust, perque aixis encare 'm desahogaré: un client, es com un company, y després, de aquesta manera, vosté sabrá qui es aquest Torrembó ab sos vins enguixats. Donchs varem arribar á Barcelona y anarem á posar á la fonda de Sant Just, ahont nos guardaban duas habitacions de rostat. En Torrembó es més golarfe que un gat, jo, no desprecio pas, molt al contrari, los talls, y com que la bossa estava provehida, podiam esculir lo milloret de la llista. Veu, lo diner gastat per menjar, es lo que 'm dol menos: pero aixó no priva de ferho ab orde y sense disbauxas: sense aquesta precaució, quan se viatja, no sab pas ahont se vá.

Donchs, ahir vespre, després de haver passejat per lo carrer de Fernando y Rambles varem tornar cap á la fonda y en Torrembó va dirme:

—Convindria que fessim un bon sopar avants d' anar al lit?

—Ja ho crech, noy y que tinch bona gana.

Entrarem al menjador y encarregarem un sopar suculent, ab sopa á la Juliene, badella ab pèsols, peus de tossino ab napys y llagostins ab salsa. Per postres á nos de formatge, pansas, fruita y tot lo de rutina, voliam algo de dolç, y sols tenian á la casa, un grabulet de crema, l' últim, que 'ls quedava. Es molt bó, es una especialitat de la casa, es dolç, savorós, perfumat com un petó de dona.

—Diantre, senyor Baucells, no ho desgriguí més! Que se 'm fá aiga la boca.

—No s' entusiasmí. Aixó de las llemaduras m' agradan molt. Donchs continuant, en Torrembó y jo, varem fer honor al sopar, en quant á mi se que vaig atracarme tant, de badella, de peus y de llagostins ab salsa que, quan lo dependent va portar lo grabulet,

vaig sentirme, ¡oh pega! sense sombra de gana y que m' era impossible ni tan sols tasterlo. Alashoras vaig volguer donarme importancia d' esser després y vaig dir ab tó paternal y carinyós:

—Escolta, Torrembó: aquest grabulet, verdaderament es molt petit pera tots dos. Per lo tant, ja sé que t' agrada: menjatel, tú; ja 't cedeixo la meya part. Vetaqui com soch!

—No, no, Baucells, respongué en Torrembó, que també, vclia mostrarse desinteressat: tu ets massa bo; ja que 'l grabulet es molt petit per nosaltres dos, es tu qui se 'l té de menjar; ets major d' edat, te correspon per dret.

—Pero no! home, no!

—Pero sí! taramanal!

Devant d' aquesta generositat inesperada, que 'm feya venir las llágrimas als ulls, vaig preferir esser franch ab ell, dihentli:

—Te, noy, no t' escarrassis: menjat lo grabulet, perque la vritat, la pura vritat... es que ja no tinch més gana.

Alashoras, posat en la necessitat de confessar, respongué:

—Es que, ves lo que son las cosas, Baucells, jo també he acabat la gana.

CATALUNYA

SITGES.—Vista del carrer de Jesús

sigut pujat al cel dintre una especie de brillant apoteosis, y Deu m' ha colocat á sa dreta damunt d' un núbol color de rosa, tan suau, tan tou que 'm semblava enfonsarme entre cotó fluix. Jo duya un vestit blau plé d' estrelles d' or, una aureola damunt del cap y sentia una música dolça, dolça, que cantaba ab aquella tonada de: Al cel hi ha guitarras...

Gloria á Baucells! Gloria á Baucells! Baucell s... Baucells!

«Per l' aire hi havian perfums d' incens y aigua de Colonia, y, tot al meu voltant, los ángels, los arcàngels, los reys, los sants y 'ls serafins, ab vestits celestials y atapahits d' or, me saludavan ab mohiments d' alas! Era la felicitat en tota sa plenitut, y jo 'm sentiatransportat per un ben estar indefinible: l' éxtasis, Torrembó, lo verdader éxtasis! Creu, que anyoro las horas que m' han fet tastar lo paradís. Me sembla que aixó ha sigut un somni de primera, vritat? Per lo tant digali que vingui...»

En Torrembó m' estigué escoltant ab molta atenció, y jo creya haverme ben guanyat lo grabulet, cuan de cop exclama:

«Ohi! diantre, es ben particular aixó! Nostres dos somnis han sigut iguals... solsament, lo meu es encare més bo que 'l teu!

—A veurer donchs! vaig dir ab inquietut.

«Si, ja veurás, jo no era al cel, jo m' hi quecát aqui en aquest miserable mon, com un sencill negociant de vins del camp de l'aragona»

«¡Pobre Torrembó!

«Esperat una mica. Tu, efectivament t' havias mort, y del modo que tu m' ho has tan ben descrit has pujat al cel. Deu t' havia colocat á sa dreta, damunt d' un núbol color de rosa. Los arcàngels te saludavan ab aquella tonada... y violins tarins, tarins, se sentia olor de aigua Colonia, y jo t' admirava, radiant, ab l' aureola damunt del cap, y 'l teu vestit blau plé d' estrelles d' or, mentres que jo continuava portant aquell vestit de llana.

«Ja ho veus.

«Alashoras, jo m' hi dit. Han santificat á n' en Baucells, s' ho mereixia, ell sí que ho ha ben ensopegat. Ja 'l tenim al paradís. Ara sí que no hi faltarà res...

«...Alashoras, m' hi menjat lo grabulet.

Trasplantat per J. XIMENO.

JESÚS

(SONET)

Al fi, Jesús de Nazaret explia en afrentós patíbul sa doctrina fundada en la moral pura y divina que flama de bondat tant sols atia.

L' amor als sèrs humans son cor omplia y de sa vida 'l passos encamina, mentres á la virtut al home inclina trayentlo de l' inmundia idolatria.

L' home, per sa maldat y 'l fanatisme molt mal aconsellat, respon ab guerra á la moral sublim del catecisme,

y mentres al error cegat s' aterra, la creu dona ab despit al cristianisme, arma la més po tent que ha vist la terra.

PROSPER GANDARA.

CARTA DE MADRID

Se succeeixen en la present temporada teatral d' una manera tant vertiginosa, los estrenos de obras dramàtiques, que als cronistas del moviment escènic, no 'ls queda temps pera respirar.

Las premuras de la premsa diària exigeixen una activitat febril que consoni ab lo sigle de la electricitat y del vapor. Cuant l' actor á las primeras horas de la matinata acaba la tasca del estreno, comensa 'l critic sa revista, tal volta una hora avans de entrar lo número en premsa y lo caixista arrebassa las cuartillas de mans del escriptor, pera entregarlas á la premsa que gruny demanant son aliment quotidià.

Deixant descartadas las innombrables obras líricas y pèssas còmicas, estrepadas durant aquestos últims dias, lo teatro de la Comedia ha donat á lluy un drama de Joaquim Dicenta, titolat *Luciano*, que ha sigut magistralment interpretat per la companyia d' en Mario y ben rebut per la nombrosa concurrència que omplia lo teatro.

La obra de Dicenta, presenta un problema social de gran trascendencia que la justicia humana y la societat, han deixat sense solució.

Se tracta d' un marit que ab la esposa que rutinariamente l' ha unit l' altar no ha trobat sa mitja taronja. Es un artista de cor que sols glateix per l' art y per sas glorias; un pintor d' historia de grans aspiracions, que sos bells ideals y son innat sentiment artístich, lo tenen trasportat á las regions infinitas de lo ideal. Aquest artista, ha donat sa mà á una dona vulgar que no comprén l' art ni la gloria y de tal manera es agena als sentiments de son espós, que los cuadros que aquest pinta, los considera com unas mamparas que per tot arreu li fan nosa. Son marit ab la brusa del estudi y la argila á las mans, moldejant festas humanas, li sembla un obrer de la classe mes baixa y per consegüent indigne d' alternar ab la bona societat, ja que no sab com ella, quina es l' última moda ni está al corrent de las fórmulas que la etiqueta y 'l bon tono exigeixen. Aquesta incompatibilitat de caracters y algunas altres impertinencias en altre sentit que fereixen vivament al cor del artista, acaban per donar sas amarchs fruyts.

Lo marit ha trobat fora de casa á la dona dels seus somnis d' or.

Una marquesa amiga de sa infancia que sent per l' art y sab encarnarse ab los ideals del pintor, motiva la separació del matrimoni y en las controversias entre l' esposa y espós acusant d' adúltero á son marit y proclamantse ella fidel als debers conyugals, termina 'l drama y 'l públich, jutje imparcial, d' aquest conflicte dramàtic, resol lo problema á son gust segons la idiosinracia particular de cada espectador.

Ignoro si en nostre legislació es causa llegal de divorci la incompatibilitat de caracters, pero devant la realitat dels fets, la conciencia condema á la dona, malgrat sa honradés, perque no basta aquesta circumstancia per si sola, pera fer la felicitat del espós.

La obra posada ab l' esmero acostumat en dit teatro, fou del agrado de la concurrència, no escassejant los aplausos á la companyia y prodigantlos molt especialment al actor Thuiler que s' enlayra á gran altura en son paper de protagonista.

Obelint á la febre dels estrenos, lo colísson Espanyol ha estrenat á benefici del actor Mata, una comedia en tres actes y en prosa, titulada: *El espantajo*, original del festiu escriptor y periodista D. Joseph Fernandez Bremon.

La obra pertany al género lleuger y mes li escauria la classificació de *juquet* que de comedia. En lo primer acte durant l' exposició, sembla que l' autor intenta desenrotllar una tèsis y cuant á s' enmenso del segon acte, mes se preocupa l' espectador de un dualisme iniciat, veu ab sorpresa que l' acció s' encamina per

rumbos distints y que tirantho tot á broma, se succeeixen las escenas còmicas y la obra acaba com un sainete de D. Ramon de la Cruz.

Bremon es reputat d' escriptor original y festiu, pero la originalitat de sa obra dramàtica, sab massa á circo ecuestre, la textura de sa comedia ó lo que siga, es massa grotesca, los efectes son tots d' acció y en quant al diallec, en loch d' aquella sal ática dels dramàtichs grechs, la sal de *El espantajo*, m' ha semblat sal de Cardona.

S' aproxima l' estreno en lo teatro de la Comedia de *La rencorosa* d' Echegaray, prometent esser un aconteixement teatral, del que ab gust ne donaré compte als lectors de *Lo Teatro Regional*.

A. B.

LA PRIMAVERA

Á veure; lo d' avuy es de lilas: potsé seré mes afortunat.

CRÀGICH

Aprop del Passeig de Gracia, en lo carrer d' Aragó, en uns sótanos se trova lo taller d' un escultor.

Un jorn, qu' embrutat se havia las mans, ab no sé qué roig no netejantli aigua sola aná á demanar sabó á una xicota bonica bugadera del segon que rentava á l' altra banda del cel·lèbert, vora l' hort.

La noya molt complacenta li hi va allargar un bon tros, prendantse de sa hermosura l' artista, qu' era un xich boig.

Al instant, va declararli la seva immensa passió, jurantli que sols per ella buscava fortuna y nom.

UN TOURISTA

Recurrent fora d' Espanya galanteja a una suissa; arreplega una castanya y s' guanya la gran pallissa.

Aquella hermosa nineta son vostre ple de labor esquivava las respota ab somriurer fresch y dols. Mes ell volent demostrarli que no eran tanta sos mots, li digué los ulls girante vers lo punt ahont neix lo sol. —No creguis ja mas paraulas mos actes mira tan sols: aqui, perque sempre li guardis, t' entrego, arrencat, mon cor. Y ficant ma a la pitrera se va treure, l' cor sangnós entregantlo a la xicota que quedá de mil colors.

Ab la estona que pauidren temps va tenir l' escultor, de pastar ab molla trassa un cor sangnant... de sabó.

JOSEPH ALEMANY BORRÁS

TABLETA ANUNCI

TEATROS LOCALS

MOLINS DE REY.—Lo diumenge, dia 11 del corrent se doná en aquesta població una representació del drama Las joyas de la Roser, distingintshi los Srs. Aleix y Joseph Muntaner.

BADALONA.—A més dels estrenos de que ja doném compte en la Secció corresponent, se representaren en lo Cafè del Centro, dissapte, las pessas Lo pronunciament y Un beneit del cabás y diumenge lo drama La canosa payrat.

SANT MARTI DE PROVENSALS.—Diamengé a la nit en lo Casino Provensalense se doná una representació del drama La Passió, assistinthi una concurrència numerosíssima.

TARRAGONA.—Diumenge, dia 3, en lo teatro del Ateneo se posá en escena la preciosa comedia en tres actes, original de D. C. Colomé, La casa tranquila, obtenint una ovació tots los actors que hi varen pendre part.

Lo mateix dia en la Societat «Lo Renaixement» se posaren en escena las aplaudidas gatadas La balifarra de la libertat y Las píldoras de Holloway. Lo desempenyo bo

GRANOLLERS.—Las duas representacions donadas del drama La Passió, en lo teatro de «La Union Liberal» s' han vist concorregudas. En la execució sobresurten dels demés la Sra. Abella y Srs. Gimenez y Cosmós (actors) y 'ls aficionats Srs. Alsina, Renom, Parellada, Matamala, Fatjó, Relats, Pujol, Albarada y Carrencia y 'ls ners Canellas, Pujols y Peró. La maquinària y guardariopía be. La part musical, excelent, confiada a la renombrada orquesta La Caudina. Pera dijous Sant estava anunciada la última representació de dit drama y acabant ab la triunfant resurrecció y apoteosis final.

CONFORME s' anuncia, diumenge se despedí de nostre públich Novellí ab sa companyia y a la vritat que en la última funció lo teatro presentá al aspecte, que hauria convingut veurer més sovint, durant sa última campanya. Continuand son retrahiment al teatro, edrta part de nostra societat, ha privat correspondre al notable artista com se mereixia. Desitjem que sa ausencia no sia llarga y major fortuna en son may prou ben avaluat treball.

Al Romea se donaren devant molta concurrència, tres representacions del antic drama sacro La Passió. Dinars se verificá lo benefici del jove actor Frederich Olivé veyentse dita funció molt concorreguda y aplaudida en demostració de las simpatias que ha sapigut guanyarse. Próximament tindrà lloch l' estreno del drama del Sr. Reig Fol, La serp de la gelosia.

Havent terminat sos compromisos la companyia de ópera en lo teatro Tivoli, comensa avuy en aquest teatro, la de opereta espanyola, ventajosamente coneguda de nostre públich. Corre baix la direcció artistica del senyor Elias, formantne part los apreciats artistas Pretel, Martí de Moragas, Pinedo, Banquells, Carbonell, Gamero y altres de no menos populars.

Al Novetats continúan ab tant ó més éxit que fins aqui, las representacions de Jesús de Nazareth, acontejement de la temporada

Avuy debutan en lo Eldorado, los celebrats artistas D. Joseph Riquelme y Elena Salvador que han vinghit a reforzar la companyia. Tindrà lloch, avuy també, l'estreno de La noche de San Juan

En lo teatro Circo Barcelonés segueix essent lo principal alicient, la companyia de sarsueja catalana ab las obretas del Sr. Montero. Segons noticias, próximament tindrà lloch l' estreno de una revista original de dit autor.

LABRUGUERA.

NOVAS

Ab lo número vinent acabarà en lo folletí la comèdia *La firma d' en Rocellat*, quina publicació comensà tot just en lo número passat. Avuy se reparteixen las planas 17 à la 24 de dita comèdia. Terminada aquesta se publicarà *La Tornaboda*, comèdia en un acte, en vers, original de D. Julià C. recassó, estrenada ab molt èxit en lo teatro Granvia en la present temporada.

Ab aquesta obra haurem conseguit que nostres favoreixedors tinguin, quant menos, una obra estrenada en la temporada actual en cada un dels tres teatros catalans que han actuat aquest any.

—Està contractada pera 15 funcions en lo teatro Principal de Zaragoza, la reputada companyia Franceschini, de opereta italiana, avuy de Emilio Giovannini.

—La Societat pera la propagació de las llengüas estrangeras à França, donà lo 16 del corrent en son local de Paris, una representació pública y gratuita de *El sí de las niñas* de Moratin.

—La companyia de opereta Tani, se troba à Murcia actuant en lo teatro Romea.

—La nit del 6 del corrent en lo teatro Real de Madrid, tingué lloch la funció de benefici del distingit mestre Goula. La festa resultà un verdader aconteixement, essent entusiastas las ovacions y numerosissims los regalos de gran valor.

—Hem rebut l' exemplar de *La Pobilleta*, bonica comèdia en dos actes, en vers, original de D. Joaquim Riera y Bertrán, de la que ja 'ns ocuparem al esser estrenada en lo Teatro Novetats en la present temporada.

També hem rebut la important revista quincenal, Boletín Musical, que baix la direcció de D. Varela Silvari, se publica à Madrid.

—Igualment hem vist lo monòlech *¡Per massa!* original de D. Joseph Barbany, estrenat ab èxit fá poch temps en lo teatro Novetats.

Aquesta obreta se ven al preu de dos rals en nostra Administració.

—La obra de D. Emili Adzerol *¡Un bon model!* que

com diguerem se ven al preu de un ral, te la ventatja de que, la compra de dit exemplar, autorisa à la representació franca de drets de propietat.

—Està terminada la impressió y s' ha posat ja à la venda l' exemplar de *Lo bressol de Jesús*, obra arreglada per D. Frederich Soter y que ab gran aplauso se representa cada any, en lo teatro Romea, durant las festes de Nadal.

CUL DE SACH

Pamerols, home de negocis, está fumant en lo seu despatx.

La seva dona está brodant aprop seu.

Lo criat anuncia la visita del poeta Ferrusola.

—No hi soch—diu en Pamerols tranquil.

—Perque no 'l rebs?—diu la senyora—precisament ara no fás res!

—Precisament per aixó mateix! Cuan no faig res, no m' agrada que 'm destorbin.

ENIGMAS

TARJETA ANUNCI

MAGATZEM DE LLANA
CLARA RAUL Y MAICILI

Ronda dos.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo títol de dos tragedias, de Guimerà y de dos dramas de Soler.

POM DE ..

Las solucions en lo número pròxim.

Solucions als enigmas insertats en lo número 110

LOGOGRIFO.—Boqueria.

XARADA.—A-me-ri-ca-na

Correspondencia

Dels treballs rebuts fins à dimars últim aniran dels senyors: Benisalet, Artur Parramon, August Beniset, Joseph Escachs Vived, P. Monistrol, Joan Pijoan Claramunt, Bernard Lo demés no 's publicarà.

Imp. Alsina y Clés, Muntaner, 10.

—M' han tocat l' ull.

—Si; ja pots dissimulá.

—Tórnahi ara...